

У земљи Остатака Србије је коначно након читавих десет година од демо(но)кратских промена одржана тзв. „Парада поноса“ у главном граду Београду и то у његовом најужем центру. Крајњи материјално-финансијско-политичко-људски биланс ове карневал-параде се још увек сабира али ће засигурно тај повесни Еуро-10. октобар 2010. године остати забележен и упамћен по два опречна факта:

по први пут у повесници ове земље и њених грађана је одржана званична манифестација јавног дефиловања особа које имају „друкчије“ полно-сексуалне погледе на свет у односу на до сада традиционалне и то у најужем центру главног града државе уз невиђене безбедносне мере које се пружају свремена на време у временским размацима од по неколико столећа полу-Боговима који свраћају у ову балканску земљу као успутно-преноћишној станици на својим светским путовањима.

тог истог 10. октобра 2010. године исти они властодржачки органи који су организовали и обезбеђивали први карневал у Београду по угледу на Рио де Жанеиро су словом писане одлуке забранили свенационални и свеграђански скуп у још увек јужној србијанској провинцији Рашкој (на бошњачко-турском језику – Санџаку, што значи „застава“ или „барјак“) а који се требао организовати у „главном граду“ ове провинције – Новом Пазару са политичким циљем давања свеопште подршке територијалном интегритету и суверенитету Републике Остатака Србије како се назив ове државе не би морао у догледније време преименовати у Републику Остатака Остатака Србије.

Овде бисмо желели да се укратко осврнемо на ова два де факто политичка догађаја који ће свако са своје стране имати (на жалост) далекосежне (негативне) последице по Републику Србију (тако јој гласи званични „уставни“ назив) и све њене грађане који се још увек одазивају на етноним – „Србин“.

Ова карневал-парада тзв. „хомосексуалаца и хомосексуалки“ (на Еуро-ленгвицу) је очито организована и одржана након крајње одлучног диктата из оба Брисела (НАТО Брисел и ЕУ Брисел). Домаћи постпетооктобарски властодржци су покушавали (успешно) десет година да се опиру овим наредбама, а нарочито прошле 2009. године када је мало фалило да исти карневал и буде одржан, али је враг коначно однео шалу на

десетогодишњицу прославе државног удара у Остацима Србије. Наређење одозго је било ултимативног карактера јер се обележавање ове годишњице једноставно није могло сласније зачинити него са хомосексуалном карневалом у центру главног града државе која се у Бриселу (и Вашингтону) третира као класична афричка колонија након опловљавања Рта Добре Наде од стране Васка де Гаме 1497./1498. године. Домаћи урођеници су морали да на јавно-демонстративан начин покажу своју приврженост прихватању стандарда више европске цивилизације и њених универзалних вредности. У противном, чекала их је судбина 50 милиона латиноамеричких Индијанаца и ко зна колико милиона афричких и азијских домородаца који су физички били избрисани са лица земље од стране Еуро-просветитеља.

И у томе и лежи поента политичке праксе петооктобарских пучиста – они својим просвећеним визијама као providence политичари спашавају своје пећинске аборицине од физичко-биолошког затирања уз постепено цивилизовање истих и њихово касније укључивање у токове светских процеса (глобализација). Овде не треба имати икаквих илузија по питању десетогодишњег одлагања карневализације Остатака Србије. Није реч о томе да су се пучисти борили за очување домаћих вредности и културног идентитета већ су се с правом плашили револуционарне реакције домаћих аборицина и то с правом. Домаћи просветитељи-пучисти су одлагали испуњење својих колонијалних обавеза према иностраним финансијерима који су их и довели на власт са улице (Веља Илић, популарни „Веља Сеља“, је уочи прославе десетогодишњице 5. октобра јавно признао да је у доба Слобе шверцовао девизе из иностранства за извршавање државног удара) све докле су могли а када се то више није могло одлагати испунили су своје обавезе према газдама уз концентрисање најелитнијих полицијских снага око карневала како би се и након његовог одржавања и сами одржали на власти.

Наравно, колонијалној елити из Брисела је поред овог главног циља – јавне демонстрације потчињености и послушности Централноафричке Републике Србије, споредни циљ био и по сваку цену изазивање јавних хулиганско-рушилачких нереда како би се приступило следећој фази моралне деградације и територијалне декомпозиције ове афричке колоније пред иностраном (демократском) јавношћу (истој оној која је 1998. и 1999. године била бомбардована са цифрама од 500.000 измасакрираних косметских Албанаца). Домаћи партнери (читај на народном језику – слугерање или ти на латинском – колаборационисти, може и – квислинзи) су у оквиру првентивних мера добили задатак да исперу све државне електронске мас медије од неподобно-непримерених коментара поводом дешавања у Београду од 10. октобра тако да су сви Слобоносталгичари уживали читајући коментаре на порталу РТС-а и њему сличним. Тако смо се још једанпут потсетили на информативну стварност Србије након „рушилачких“ демонстрација „снага хаоса и нереда“ од 9. марта 1991. године чије су коловође били данашњи providence политичари афричке Србије чије је уличарско хулиганство тада проузроковало смрт једног чувара реда и једног цивила. Међутим, за разлику од случаја афричке Србије из 2010. године, након 9. марта 1991. године из централе Европске Уније и Савета Европе

није упућено никакво саопштење забринутости на адресу власти у Београду али је зато након класичног државног удара оружаном силом од 5. октобра 2000. године из истог тог Брисела и Стразбура стигао телеграм јавне подршке хулиганима и пучистима. Та јавна подршка тадашњим рушиоцима Београда, који су 2000. године запалили зграду Народне Скупштине коју су добрим делом опљачкали а затим отели ватрено оружје из полицијске станице Стари Град (замислите реакцију власти у САД-у, Британији или Француској да вам фудбалски хулигани запоседну полицијску станицу и отму наоружање) није ни за какво чуђење обзиром да је верификација и легализација овог државног удара са парламентарном пироманијом требала да има исте оне политичке ефекте у Србији који су постигнути године 1933. у нацистичкој Немачкој након паљења државног Рајхстага – укидање демократије и запушавање уста свима који противурече режиму. Међутим, тада, тог 5. октобра 2000. године напади „демократских“ фудбал-хулигана под руководећом диригентском палицом ваљевског хипи-сликара Макија на органе реда нису били уједно и напади на саму државу као што је то случај сада десет година касније. У међувремену, командант тих хулигана из 2000. године је ослобођен судског процеса за класичан вандализам и хулиганство против државе и то веровали или не од стране самог председника државе који је десет година раније и сам био један од рушилаца главног града.

Након ове председничке аболиције за „демократски“ вандализам с краја 1990.-тих познато је од кога су хулигани 10. октобра 2000. године научили да се рушилаштво политички итекако исплати (под условом да су на победничкој страни асфалта). Ипак, 2010. године за разлику од 2000. године нисмо имали то задовољство да видимо Џо-багеристу како руши улаз у зграду РТС-а нити ломљење државне (тј. пореских обвезника) механизације на прилазима Београду с јужне балканске стране. Ово задовољство нам је остављено као опција за коју се морамо сами изборити у наступајућем временском периоду. Што пре, то боље. У противном мораћемо још једном (ако само једном) да усвајамо нове уставе у којима ће писати да су Рашка, Војводина, Врање, Ниш, Пирот, Тимочка Крајина... саставни делови Републике Србије. Наравно, у међувремену, а нарочито након коначног свођења Републике Србије на Остатке Остатака (европске) Србије моћи ћемо да као и сав остали нормалан свет путујемо без виза и уздуж и попреко по том истом нормалном свету а по својој сопственој отаџбини са само једним јединим резервоаром бензина домаћег европског Пунта како бисмо је упознали и уздуж и попреко: од београдског круга двојке до Златибора и од Бање Ковиљаче до Деспотовца.